

РЕШЕНИЕ

№ 5318

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 14.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5502** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от К. К. К., депозирана чрез адв. И. А., против Столична дирекция на вътрешните работи, с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 300 /триста/ лева, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на Наказателно постановление № 11040/ 12. 04. 2013 г., издадено от отдел "Пътна полиция" при СДВР. В съдебното заседание ищецът се представлява от адв. В., който моли за уважение на исковата молба. Претендира разноски.

Ответникът не се явява в съдебното заседание. В представения отговор по исковата молба оспорва иска, като същевременно прави възражение и за изтекла посасителна давност.

Прокурорът намира, че исковата молба е основателна и следва да бъде уважена.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав намира, че исковата молба е допустима, а разгледана по същество - за основателна, поради следните съображения:

От събраните по делото доказателства се установява, че НАХД № 18610/ 2014 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 116 състав е било образувано по жалба от К. К. против Наказателно постановление № 11040/ 12. 04. 2013 г., издадено от СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 20 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1, пр. 3 от Закона за движение по пътищата. С Решение № 71/ 24. 04. 2015 г., влязло в сила на 2. 06. 2015 г., съдът е отменил посоченото наказателно постановление, като е приел, че същото е незаконосъобразно. В хода на производството пред районния съд жалбоподателят К. е бил представляван от адв. И. А., за което са приложени пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 24. 09. 2014 г. В договора за правна защита и съдействие е уговорено възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева, платена в брой от К. К..

В производство от вида на настоящето ищецът носи доказателствената тежест да установи съществуването на обстоятелствата, посочени в исковата молба, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, като следва да установи: 1/ съществуването на твърдените вреди, 2/ наличието на незаконосъобразни актове, действия и бездействия на служители на ответника при изпълнение на административна дейност; 3/ наличието на пряка причинно-следствена връзка между първите две.

Предвид установените по-горе обстоятелства, настоящият съдебен състав приема за доказано осъществяването на процесуално представителство от адвокат за К. К. по дело от административнонаказателен характер, приключило с отмяна на постановеното срещу ищеца наказателно постановление, за което представителство пред районния съд е заплатил сумата от 300 /триста/ лева.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/06. 11. 2013 г по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на Върховния касационен съд, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В случая е приложима втората хипотеза – плащането е извършено в брой, като направеното плащане е вписано в договора за правна помощ.

Съгласно ТР № 1/15. 03. 2017 г. по т. д. № 2/2016 г. на Върховния административен съд, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

За да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1 от ЗОДОВ трябва да са налице три предпоставки, в условията на кумулативност: незаконосъобразен административен акт, който да е отменен по съответния ред, реално да са претърпени вреди и да е налице пряка причинна връзка. В процесния казус и трите предпоставки за реализиране на отговорността на държавата са налице – осъществено е процесуално представителство от адвокат в производство по обжалване на наказателно постановление Наказателно постановление № 11040/ 12. 04. 2013 г., издадено от СДВР, отдел „Пътна полиция“, което е приключило с неговата отмяна с Решение № 71/ 24. 04. 2015 г. постановено по НАХД № 18610/ 2014 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 116 състав, влязло в сила на 2. 06. 2015 г. За осъщественото

процесуално представителство по делото е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева. Горните съображения мотивират съда да направи извод за основателност на предявената искова претенция.

Поради обстоятелството, че исковата претенция е основателна, следва да бъде разгледано възражението на ответника за изтекла погасителна давност на вземането, тъй като погасява се по давност само и единствено съществуващо и дължимо вземане. В разпоредбата на чл. 110 ЗЗД е предвидено, че с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. В случая специален и различен от този петгодишен срок няма. Съгласно чл. 114 ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на вземането за обезвреда от незаконосъобразни действия, бездействия и актове на администрацията настъпва с влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им /т. 4 на ТР 3 от 22. 04. 2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС/. Т.е. в конкретния случай вземането на ищеца е възникнало с влизане в сила на решението, с което е отменено като незаконосъобразно Наказателно постановление № 11040/ 12. 04. 2013 г., издадено от СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 20 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1, пр. 3 от Закона за движение по пътищата.

Решение № 71/ 24. 04. 2015 г. постановено по НАХД № 18610/ 2014 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 116 състав, влязло в сила на 2. 06. 2015 г., а искът е депозиран на 18. 06. 2020 г. в деловодството на съда.

В конкретния случай обаче, за периода от 13. 03. 2020 г. до 13. 05. 2020 г. давността е спряла да тече, на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 12. 03. 2020 г. и за преодоляване на последиците. Посочената разпоредба предвижда, че за срока от 13. 05. 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Извънредното положение е отменено на 13. 05. 2020 г., като с Решение № 325/ 14. 05. 2020 г. на Министерския съвет е обявена извънредна епидемична обстановка. Предвид това, в периода от 13. 03. 2020 г. до 13. 05. 2020 г. погасителната давност е спряла да тече.

Ето защо не се споделя становището на ответника за изтекла погасителна давност. Неоснователно е и възражението, че липсват доказателства за заплатеното адвокатско възнаграждение. От приложения по делото договор за правна защита и съдействие се установява, че в производството по обжалване на Наказателно постановление № 11040/ 12. 04. 2013 г., издадено от СДВР, отдел „Пътна полиция“ К. К. е заплатил на адв. А. в брой сумата от 300 /триста/ лева, като отразеното плащане има характер на разписка. В този смисъл е и т. 1 от Тълкувателно решение № 6/Об. 11. 2013 г по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на Върховния касационен съд. Не следва да се приеме и изложеният аргумент, че в случая е налице съпричиняване и е приложим чл. 5 от ЗОДОВ. В конкретния случай наказателното постановление изцяло е отменено като незаконосъобразно, поради което липсва каквото и да било основание за извода, че увреждането е причинено поради изключителна вина на пострадалия.

Вярно е, че адв. И. А. не се е явил пред съда при проведените две съдебни заседания в производството по НАХД № 18610/ 2014 г. по описа на Софийския районен съд, НО,

116 състав. Същият обаче е изготвил жалбата срещу наказателното постановление, което по своята същност представлява процесуално представителство и за което е изплатено уговореното и дължимо адвокатско възнаграждение.

Поради изложеното, СДВР следва да бъде осъдена да заплати на ищеца К. К. обезщетение за причинените му имуществени вреди – заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по НАХД № 18610/ 2014 година на Софийския районен съд в размер на 300 /триста/ лева във връзка с обжалването на Наказателно постановление № 11040/ 12. 04. 2013 г., издадено от СДВР, отдел „Пътна полиция“, отменено като незаконосъобразно с влязъл в сила съдебен акт по посоченото производство.

Предвид изхода на спора и съобразно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да възстанови на ищеца и направените по настоящето производство разноски общо в размер на 410 /четирисотин и десет/ лева, от които 400 /четирисотин/ лева - възнаграждение за адвокат, платено съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие /л. 7/, както и 10 /десет/ лева – държавна такса в размера, определен в чл. 2а, т. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс.

С оглед на изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд – София град, Второ отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на К. К. К. сумата от 300 /триста/ лева, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по НАХД № 18610/ 2014 г. по описа на Софийския районен съд във връзка с обжалване на Наказателно постановление № 11040/ 12. 04. 2013 г., издадено от отдел "Пътна полиция" при СДВР.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на К. К. К. сумата от 410 /четирисотин и десет/ лева – разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: